

Arrest

nr. 284 616 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 september 2020 om internationale bescherming. Op 8 augustus 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, D. F. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthun origine te zijn. Je verklaart 16 jaar oud te zijn. Je werd geboren in het dorp Gholambai in het district Markazi Baghlan van de provincie Baghlan. Je ging niet naar school en volgde slechts enkele maanden les aan de madrassa. Je bleef thuis waar je jouw ouders hielp. Jouw vader verliet samen met jou Afghanistan maar je geraakte van hem gescheiden in Iran. Jouw moeder bleef met jouw twee broers en twee zussen in het dorp.

Je diende Afghanistan te verlaten omwille van het werk van jouw vader bij Hezb-i-Islami. Na het sluiten van het vredesakkoord tussen de Afghaanse overheid en Hezb-i-Islami keerde jouw vader terug naar huis. Een paar dagen later werd er in de namiddag aan de deur geklopt. Jij ging opendoen en daar stonden 4 gewapende mannen die naar jouw vader vroegen. Jij ging jouw vader halen en werd vervolgens terug naar binnen gestuurd. Later hoorde je jouw vader tegen jouw moeder praten in een andere kamer. Die mannen waren van de taliban en hadden gevraagd om jou mee te geven. Enkele dagen later ging je met jouw broer naar buiten en vond er een ontploffing plaats. Je viel bewusteloos neer en werd naar het ziekenhuis gebracht. Na een week; toen je naar huis wou gaan, werd er een dreigbrief bezorgd. Jouw moeder vond de brief en gaf deze aan jouw vader. In de brief stond dat dat jullie geweigerd hadden hen te gehoorzamen en jou naar hen te sturen. De ontploffing hadden jullie misschien wel overleefd maar als jullie bleven weigeren zouden jullie ergere dingen meemaken. Hierop heeft jouw papa de beslissing genomen om Afghanistan te verlaten. Jij en jouw vader verlieten samen Afghanistan en reisden via Pakistan naar Iran. In Iran geraakten jullie van elkaar gescheiden. Sindsdien heb je niks meer van jouw papa gehoord. Je reisde verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Je kwam hier op 20 augustus 2020 aan en op 3 september 2020 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Je legt geen documenten neer ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van jouw verzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Je hebt immers niet aangetoond dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban (CGVS, p. 22), of dat jij wegens dergelijke vrees het land hebt moeten verlaten omdat jouw vader lid was van Hezb-i-Islami.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het tijds kader waarin jouw problemen hebben plaatsgevonden niet strookt met de objectieve informatieve waarover het CGVS beschikt. Je verklaart dat jouw problemen enkele dagen na het vredesakkoord tussen de Afghaanse regering en Hezb-i-Islami begonnen (CGVS, p. 21). Vervolgens zou je enkele weken later al vertrokken zijn (CGVS, p. 19). Uit de informatie blijkt dat het vredesakkoord werd afgesloten in september 2016 en in mei 2017 zou Gulbuddin Hekmatyar, de leider van de Hezb-i-Islami, opgenomen zijn in de regering van nationale eenheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Echter verklaar jij zo'n 8 maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (CGVS, p. 10) waar je op 20 augustus 2020 aankwam (CGVS, p. 5). Dit zou dan betekenen dat je eind 2019 of begin 2020 vertrokken bent uit Afghanistan en dat de problemen eind 2019 zouden plaatsgevonden hebben. Ofwel hebben de problemen zich eerder voorgedaan, wat dan wil zeggen dat jij al eerder het land verliet, of nog langer in het land bent gebleven dan je aangeeft. Het door jou geschetste tijdsbestek komt niet overeen met de objectieve informatie, wat de geloofwaardigheid van jouw relaas niet ten goede komt.

Verder dient gezegd dat jouw kennis over Hezb-i-Islami en jouw vader zijn aandeel hierin uiterst beperkt, zo niet onbestaande is. Je komt niet verder dan te zeggen dat jouw vader lid was van Hezb-i-Islami en hij vaak weg van huis was (CGVS, p. 12, 20). Je weet niet wat voor organisatie of beweging Hezb-i-Islami is (CGVS, p. 20) of wie er aan het hoofd van staat (CGVS, p. 20). Je weet niet wat jouw vader deed voor Hezb-i-Islami (CGVS, p. 12, 20) of waar hij naartoe ging voor deze groepering (CGVS, p. 20). Aangezien je verklaart dat jouw vader al heel lang lid is (CGVS, p. 12, 24) kan er worden aangenomen dat hij ongetwijfeld verteld moet hebben over deze organisatie en hun doelstelling tegen zijn familieleden, en zeker tegen zijn zonen. Hoewel het CGVS kan aannemen dat je nog jong was en dus niet alle specificiteiten over jouw vader zijn job kan weten, kan er wel verwacht worden dat je meer informatie kan geven dan gewoon "hij werkte bij Hezb-i-Islami" (CGVS, p. 12, 20). Zeker als dit aan de basis van jouw problemen en uiteindelijke vertrek uit Afghanistan ligt. Het kan zijn dat je dit niet allemaal wist voor de problemen begonnen, maar men mag verwachten dat jouw ouders jou hierover bij vertrek hebben ingelicht of dat je het hen zelf zou gevraagd hebben, je reisde immers tot Iran samen met je vader. Toen je na jouw vertrek aan jouw vader vroeg wat het probleem was zou hij slechts geantwoord hebben dat je te jong was (CGVS, p. 24, 25). Echter kan dit niet overtuigen daar je gedwongen werd het land te verlaten omwille van het probleem en je dan bijna 15 jaar was, naar Afghaanse normen ben je dan geen kind meer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van het relaas, quod non in casu. Dat je dermate weinig informatie kan geven over het werk van jouw vader bij Hezb-i-Islami ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Ook je verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat je in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job je vader net zou hebben uitgeoefend, kunnen moeilijk overtuigen (CGVS, p. 20). Het komt als weinig aannemelijk naar voren dat jij gedurende meerdere jaren je vader vaak weg van huis zag gaan en af en toe even terug thuis zag komen, zonder dat je ook maar enig idee zou hebben gehad van de job die je vader zo lang zou hebben uitgeoefend. Je vroeg het jouw moeder maar ze zou slechts geantwoord hebben dat hij een job had (CGVS, p. 20). Wat je dan aan de dorpsgenoten zou moeten antwoorden als ze naar zijn werk vroegen is dan ook niet geweten. Uit jouw verklaringen blijkt dat ze dit wel meermaals vroegen (CGVS, p. 20). Jullie zouden dan gewoon geantwoord hebben "we weten het zelf niet" (CGVS, p. 20), wat niet bijster aannemelijk klinkt. Dat jouw ouders je niet zou hebben ingelicht over hetgeen je anderen zou moeten vertellen indien ze vragen stelden over jouw vaders werk, oogt weinig aannemelijk. Dit alles klemt des te meer omdat je verklaarde op jouw 6 of 7 jaar gedurende enkele maanden naar de madrassa te zijn geweest, maar dat je moest stoppen omwille van de groepering (CGVS, p. 16). De taliban en andere dorpelingen zouden toen reeds gevraagd hebben naar jouw vader en het werd te gevaarlijk (CGVS, p. 16). Dat jouw ouders jou dan geen enkele informatie of verklaring zouden gegeven hebben teneinde jou te beschermen is niet aannemelijk. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.

Je haalde aan te zijn gevlucht wegens een vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Hierbij dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke

belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Je had nooit eerder enig contact met de taliban en de taliban hebben ook nooit rechtstreeks het woord tot jou gericht (CGVS, p. 21, 22). Nooit eerder vroeg er jou iemand om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 23). In de moskee werd er over de taliban gesproken maar er werd slechts gezegd dat er dan gevochten wordt en dat er mensen worden meegenomen (CGVS, p. 21). Onder vrienden werd er slechts gewezen op het feit dat buiten spelen gevaarlijk kon zijn (CGVS, p. 21). Dit wijst niet op een lokale situatie van indoctrinatie of poging tot gedwongen rekrutering.

Verder is het opmerkelijk dat de taliban jouw vader enkele dagen de tijd geven om over hun voorstel na te denken (CGVS, p. 22) en jou niet onmiddellijk wilden meenemen (CGVS, p. 22) maar vervolgens enkele dagen later een bom voor jouw huis plaatsen om jullie te schaden en zelf mogelijks te doden (CGVS, p. 19). Indien ze jou zouden willen inlijven lijkt dit toch een vreemde gang van zaken. Vervolgens zouden ze een week niks ondernomen hebben, de periode dat je in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 23), om dan nog een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 19, 23). Jouw vader zou jou wel verteld hebben wat er in de brief stond maar verder heeft hij geen enkele uitleg gegeven over de problemen of zijn werk. Dit is dan toch ook redelijk opvallend. Na jouw vertrek zouden ze nog verschillende keren langs gekomen zijn maar je kan hier verder niks over zeggen (CGVS, p. 24). Deze vaagheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Je legt geen documenten neer die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal

incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen voert verzoeker het volgende aan over zijn kwetsbaar profiel:

"De leeftijd van een verzoeker is een zeer belangrijk element en uiterst relevant om de geloofwaardigheid van de verzoeker te kunnen beoordelen.

Er werd geen leeftijdsonderzoek gevoerd.

Hieruit kan worden afgeleid dat de leeftijd van de verzoeker niet wordt betwist. Verzoeker kwam in augustus 2020 aan in België. Hij was op dat moment net 15 jaar oud.

De jonge verzoeker reisde aldus naar België als een minderjarige. Hij vertrok uit Afghanistan op 14-jarige leeftijd. Hij doorliep de asielprocedure als minderjarige.

Dat zowel de reis als de procedure toch wel een impact achtergelaten heeft op de inmiddels 16-jarige verzoeker.

Dat hij reeds veel meemaakte en dat dit alles samen met zijn jonge leeftijd, hem zeer kwetsbaar maakt.

Dat met zijn kwetsbaar profiel onvoldoende rekening werd gehouden tijdens de asielprocedure.

Dat hij bovendien reeds langer dan 2 jaren een asielprocedure heeft in België en voor deze periode steeds in onzekerheid heeft verkeerd.

Nochtans had de verweerster rekening moeten houden met de hogere belangen van de minderjarig zoals in het artikel 57/1 §4 Vw. bepaald :

"(...)"

Het is dan ook in het belang van het kind dat zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld.

Er moet m.n. rekening gehouden worden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep.

Alle belevenissen waarover de verzoeker vertelt hebben plaatsgevonden toen de verzoeker circa 14 jaar oud was.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden, minderjarige kinderen worden steeds opgenomen in de lijst van kwetsbaren ;

Artikel 20 lid 3 van de Herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...)"

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen in artikel 1, 12° Vw:

"(...)"

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"(...)"

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"(...)"

Het CGVS houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de

medewerkingsplicht. Het CGVS legt de drempel van kennis /detaillering veel te hoog. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van de verzoeker:

Zoals gesteld, dient er niet enkel een beoordeling gemaakt te worden inzake de procedure procedurele noden, maar met de geschetste elementen van kwetsbaarheid dient ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling ten gronde.

In dit opzicht wenst verzoeker graag te wijzen op het arrest 245.271 van de RVV waarin de weigeringsbeslissing van het CGVS werd vernietigd omwille van het gegeven dat de CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid bij het beoordelingen van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming in kwestie.

In deze zaak besluit de RVV:

"(...)"

Bij het beoordelen van de geloofwaardigheid werd geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid, de jonge leeftijd van de verzoeker.

Dat ondanks het feit dat de verweerster in de bestreden beslissing stelt rekening gehouden te hebben met de jeugdige leeftijd en de maturiteit van de verzoeker, dit in de praktijk niet zichtbaar, noch voelbaar is in hoofde van de verzoeker.

De verwerende partij haalt bij aanvang van de beslissing aan rekening gehouden te hebben met de jeugdige leeftijd van verzoeker, doch verwijt verzoeker, door zijn jeugdige leeftijd, ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd.

Dat hij 2 jaren in een lopende asielprocedure zat. Nochtans beschrijft de verweerster in haar informatiebrochure, dat de beslissing binnen een redelijke termijn zal worden genomen. (zie https://www.cgvs.be/sites/default/files/brochures/de_asielprocedure_op_het_cgvs.pdf, pg 19)

Dat een te lang aanhoudende periode van kwetsbaarheid en onzekerheid het artikel 8 EVRM schendt, aldus het EHRM. Dat de verweerster het recht op privéleven niet eerbiedigt. Door zijn preciaire status en de jarenlange onzekerheid kon hij jarenlang zijn ouders niet zien, noch genieten van een familieleven.

Hij was alleen en dit als minderjarige. Door de lange behandeltermijn van zijn asielaanvraag, kon hij in tussentijd ook geen procedure gezinshereniging opstarten.

De verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van het EHRM, met nummer 11981/51 van 13/10/2016, waarbij werd geoordeeld dat Griekenland faalde in het voldoen van haar positieve verplichting onder het artikel 8 EVRM om effectieve en toegankelijke middelen te voorzien ter bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven. Deze positieve verplichting houdt onder meer in dat de bevoegde instanties de asielaanvraag van de verzoeker binnen een redelijke termijn moeten onderzoeken om zo zijn toestand van onzekerheid tot een minimum te beperken.

In dat geval sprake was van 12 jaren. Toch kan in casu worden gesteld dat hier sprake is van een soortgelijke situatie. Het betreft hier namelijk een minderjarige die op zijn 14-15 jaar naar België reisde en 2 jaren in de onzekerheid diende te leven. Dat deze 2 jaren ten aanzien van zijn jonge leeftijd tevens als een schending van het artikel 8 EVRM dient te worden geacht."

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn individuele vrees en vluchtmotieven:

"- 4.2.2.1. Algemeen

Het CGVS is van oordeel dat er vele zaken niet aannemelijk zijn in het relaas van verzoeker. Zij acht het relaas van de verzoeker niet geloofwaardig.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

De term een gegronde vrees voor vervolging bevat een objectief en een subjectief element.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees moet gegronde en redelijk zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- de algemene toestand in het land van herkomst ;
- het lot van familieleden ;
- het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.

Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, de achtergrond en de leeftijd van verzoeker bepalend zijn.

Om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen moet een individueel onderzoek gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht dient te worden genomen, o.m. de intellectuele vermogens en de leeftijd zijn van belang.

Dit volgt tevens uit artikel 48/6 § 5 Vw.

De verzoeker was duidelijk in een kwetsbare toestand ten tijde het overgrote deel van zijn procedure, als niet begeleide minderjarige. Hij vertelt over gebeurtenissen dewelke hebben plaatsgevonden toen hij een kind was.

De verzoeker is bovendien een laaggeschoolde jongen. Hij is nooit naar school gegaan en slechts enkele maanden naar de madrassa. Zijn intellectuele vermogen is beperkt. De verzoeker kan het Pashtu niet lezen of schrijven.

Daarenboven heeft verzoeker een aanzienlijke bagage.

Dat de verweerster de tijd genomen heeft om een beslissing te formuleren, toch blijkt dat ze onvoldoende rekening heeft gehouden met alle persoonlijke kenmerken van de verzoeker, in combinatie met de algemene situatie.

- 4.2.2.2. M.b.t. Hezb-i-Islami

Het CGVS gelooft de verklaringen van de verzoeker omtrent het lidmaatschap van zijn vader bij Hezb-i-Islami niet.

De verwerende partij verwijt de verzoeker dat zijn kennis over Hezb-i-Islami en het aandeel van zijn vader uiterst beperkt, zo niet onbestaande is.

"(...)"

Verzoeker is echter van oordeel dat dit niet vreemd is, daar hij toen hij Afghanistan verliet slechts 14 jaar oud was.

Welke jongen van 14 jaar kan het beroep van zijn vader tot in het detail omschrijven?

Bovendien kan verzoeker zich niet van de indruk ontdoen dat lid van een organisatie als Hezb-i-Islami niet te vergelijken is met lid zijn van de bibliotheek in België. Zijn vader had geen lidkaart, laat staan dat hij verzoeker betrok bij het gebeuren van Hezb-i-Islami. Zijn vader was telkens lange tijd weg en kwam slechts sporadisch thuis en dan nog meestal 's nachts.

Als verzoeker zou liegen over het feit dat zijn vader lid was bij Hezb-i-Islami, dan had hij zich wel grondiger ingelezen en had hij wel geweten wie er aan het hoofd staat of wat voor beweging of organisatie Hezb-i-Islami is.

Echter is verzoeker doodeerlijk en deelt enkel het weinige mee wat hij weet.

Verzoeker was de oudste van de broers en zussen en zelf slechts 14 jaar. Het is niet ondenkbaar dat de vader van verzoeker hem op deze leeftijd nog niet wou betrekken. Er werd nooit verteld wat de vader van verzoeker precies deed bij de beweging. Er heerste ook een angst voor de taliban, die tegenhanger was van Hezb-i-Islami.

In de streek van verzoeker was niet de overheid aanwezig, maar wel de taliban. Er kon aldus niet luidop gesproken worden over de banden van de vader van verzoeker met Hezb-i-Islami, aangezien taliban aan de macht was in de streek en iedereen de familie kon verklikken bij de taliban.

Er werd dus nooit gepraat over het werk van de vader van verzoeker.

- 4.2.2.3. Aangaande zogenaamde ongeloofwaardigheden en vage elementen in het asielrelaas

Het CGVS meent dat de verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Ten eerste stelt het CGVS het volgende:

"(...)"

Het officiële vredesakkoord vond plaats in 2016-2017. Echter is verzoeker formeel als hij zegt dat niet alle aanhangers van Hezb-i-Islami meteen meegingen in dit vredesakkoord. Sommigen stonden hier kritisch tegenover, daar ze nog steeds vrees hadden voor de taliban. Er mocht dan wel een vredeakkoord zijn tussen de Afghaanse overheid en Hezb-i-Islami, dit betekende echter niet dat er geen gevaar meer dreigde vanwege de taliban. De Afghaanse overheid kon hun veiligheid dan ook niet garanderen.

Bijgevolg ging de vader van de verzoeker pas twee jaar later terug naar huis. Velen wachten immers langer, uit vrees voor de taliban. Hun vrees was dan ook terecht, daar de taliban slechts enkele dagen later al aan de deur stond.

Het CGVS baseert zich aldus op onjuiste feiten.

Ten tweede verwijt het CGVS de verzoeker dat hij niet weet wat de taliban van hem wilde. Het is niet geheel onlogisch dat een 14-jarige niet weet wat de taliban van hem verwacht.

Verzoeker ging er van uit dat ze hem wilden rekruteren, zoals hij ook aangaf. Als taliban hem zou willen rekruteren, dan zou dat geweest zijn omdat ze wilden dat de verzoeker voor hen werkte.

Uiteraard weet verzoeker niet wat taliban met hem van plan zou zijn, maar dat het niet is met vredelievende bedoelingen, dat spreekt voor zich.

Iedereen met banden met de overheid of Hezb-i-Islami werd geviseerd door de taliban. Het gezin van verzoeker was geen uitzondering.

De vermoedelijke bedoeling van de taliban was waarschijnlijk verzoeker 'rekruteren', om hem vervolgens te doden. Dat is bijgevolg ook de reden waarom er een bom voor de woning van verzoeker werd geplaatst.

De taliban was op dat moment nog in hevige strijd met de overheidstroepen. Ze hadden dus nood aan nieuwe en jonge manschappen die in het conflict konden worden ingezet.

De verzoeker vreesde ingezet te worden als 'kanonnenvlees' daar de taliban ervoor bekend stond kinderen aan de frontlinie op te stellen tijdens het conflict. Zie bijvoorbeeld: <https://www.hrw.org/news/21/09/20/our-opportunity-end-talibans-use-child-soldiers>, eigen markeringen:

"(...)"

Dat minderjarige jongens betere manschappen zijn.

Dat de verzoeker echter weigerde deel uit te maken van de taliban en tevens zijn leven vreest.

Dat hij om deze reden het land verliet.

Bovendien nam de taliban in tussentijd de macht over in Afghanistan.

Dat de taliban het op heden voor het zeggen heeft en het grootste conflict achter de rug lijkt te zijn waardoor rekrutering niet meer noodzakelijk is. Echter, niets is minder waar : er wordt vastgesteld dat het aantal minderjarigen die worden gerekruteerd sinds de machtsovername hoger is dan voorheen!

Dit kan tevens worden gelezen in een artikel van de European Union Agency for Asylum (EUAA), geraadpleegd via <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2021/283-child-recruitment>, eigen markeringen :

"(...)"

Dat de jonge verzoeker diende te vertrekken, uit vrees te worden gerekruteerd én uit vrees voor zijn leven.

Te meer daar Hezb-i-Islami op heden de taliban openlijk steunt.

Ten derde wordt verzoeker verweten niet te weten wat er in de dreigbrief staat, die werd gebracht.

Dat hier geen sprake is van ongeloofwaardigheden en de verzoeker bovendien zijn best deed zo duidelijk mogelijk te antwoorden. Verzoeker heeft de dreigbrief nooit gelezen en zijn vader heeft hierover nooit verteld.

Dat hierbij echter moet worden opgemerkt dat de verzoeker bovendien analfabeet is en niet steeds zeer logisch of gestructureerd kan antwoorden, maar hij het wel poogt. Dat dit ook duidelijk blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud verliep moeizaam. De verzoeker trachtte op de vragen te antwoorden, maar begreep vaak de vraag niet, bij een gebrek aan intelligentie zoals die bij ons voorkomt, waardoor er geen logisch antwoord volgde.

Dat laaggeletterdheid en analfabetisme wel degelijk een reële impact hebben op het dagelijkse leven. Dat in een onderzoek door de KU Leuven wordt vastgesteld dat interviews voor laaggeletterden moeilijk verlopen. Dat de impact geenszins kan worden geminimaliseerd en zeer breed is. De implicaties van laaggeletterdheid kunnen in geen geval gereduceerd worden tot een afgebakend lijstje van situaties. (zie <https://www.arts.kuleuven.be/cto/onderzoek/onderzoek-geletterdheid/laaggeletterdheid-bij-nieuwkomers-in-de-opvang/fedasil-laaggeletterdheid-bij-nieuwkomers-isbn.pdf>)

Dat de problematiek van de laaggeletterdheid tevens naar boven komt wanneer de verzoeker antwoord. Hij antwoordt telkens kort op de vragen bij zijn persoonlijk onderhoud. Hij voelt niet aan wanneer er meer dient te worden verteld.

Dat hij alsnog zijn best doet goed mee te werken en zo coherent mogelijk te antwoorden.

Dat het CGVS nochtans beseft dat er heel wat analfabetisme heerst en hierdoor een gedetailleerder onderzoek probeert te verrichten om informatie en het asielrelaas te verifiëren.

Zo wordt bijvoorbeeld het volgende gesteld op de site van justitie Belgium, geraadpleegd via <https://justitie.belgium.be/sites/default/files/downloads/Mena/BOEK%203.pdf>, pg 33, eigen markering :

"(...)"

En verder :

"(...)"

Dat de verweerster onvoldoende rekening gehouden heeft met het profiel van de verzoeker. Dat hij zijn uiterste best deed om correct te antwoorden. Dat dit geen sinecure voor hem is geweest. Dat niet mag vergeten worden dat verzoeker nooit naar school is geweest en slechts enkele maanden naar de madrassa"

Daarna wijst verzoeker erop dat zijn vrees toekomstgericht moet worden beoordeeld. Hij stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omdat hij jaren terug, als tiener, Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in "Westerse" landen verbleef, dat hij zijn land van herkomst reeds twee jaren geleden verliet en intussen opgroeide tot een jongvolwassene, dat hij zijn belangrijkste ontwikkelingsjaren in het Westen verbleef en hij aldus de westerse waarden en normen overnam, dat hij al goed Nederlands spreekt en dat ook zijn klederdracht en haarstijl allerminst Afgaans zijn, maar eerder westers. Hij meent dat hij ogenschijnlijk als westers zal worden bestempeld. Daarna voert verzoeker een omstandig betoog over de risico's van terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd'.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij

uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en op het gegeven dat er daarover nog steeds weinig objectieve informatie voorhanden is. Hij meent ook dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die zijn risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen en wijst in dit verband op het feit dat hij Afghanistan als kind verliet en intussen ettelijke jaren in westerse landen leeft, op de aanwezigheid van ISKP in zijn regio van afkomst, Baghlan, met een hoog aantal gedocumenteerde incidenten, en op de precare humanitaire en economische toestand van zijn familie in Afghanistan. Ook gaat hij uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 december 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022.

2.2.3. In een op 11 december 2022 neergelegde aanvullende nota citeert verzoeker nog uit het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 (en niet 12 december 2022, zoals in de aanvullende nota foutief staat aangegeven) van de Raad en refereert hij tevens aan recente informatie over de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan. Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat

de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban of dat hij wegens dergelijke vrees het land heeft moeten verlaten omdat zijn vader lid was van *Hezb-i-Islami*, nu (i) het tijds kader waarin zijn problemen hebben plaatsgevonden niet strookt met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, (ii) zijn kennis over *Hezb-i-Islami* en het aandeel van zijn vader hierin uiterst beperkt, zo niet onbestaande is, (iii) ook zijn verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat hij in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job zijn vader zou hebben uitgeoefend moeilijk kunnen overtuigen, (iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban, (v) het opmerkelijk is dat de taliban zijn vader enkele dagen de tijd geven om over hun voorstel na te denken en hem niet onmiddellijk wilden meenemen, maar vervolgens enkele dagen later een bom voor zijn huis plaatsen om hen te schaden en zelf mogelijks te doden, (vi) het feit dat hij een minderjarige is geen afbreuk doet aan deze vaststellingen en (vii) hij geen documenten neerlegt die deze vaststelling kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, zal worden gedood door de taliban. Na het sluiten van het vredesakkoord tussen de Afghaanse overheid en *Hezb-i-Islami* zou zijn vader, die bij *Hezb-i-Islami* werkte, naar huis zijn teruggekeerd. Een paar dagen later zouden vier gewapende mannen van de taliban aan zijn huis hebben gestaan en aan zijn vader gevraagd hebben om verzoeker mee te geven. Nog enkele dagen later zou er buiten een ontploffing hebben plaatsgevonden waarbij verzoeker bewusteloos viel. Een week daarna zou er een dreigbrief zijn bezorgd. Hierop zouden verzoeker en zijn vader samen Afghanistan verlaten hebben en via Pakistan naar Iran gereisd zijn, waar ze van elkaar gescheiden geraakten.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen enkel stuk neer.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota refereert verzoeker aan informatie die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie en de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Deze

informatie heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de Taliban of dat hij wegens dergelijke vrees het land heeft moeten verlaten omdat zijn vader lid was van *Hezb-i-Islami*.

Vooreerst merkt de adjunct-commissaris op dat het tijds kader waarin verzoekers problemen volgens zijn verklaringen hebben plaatsgevonden niet strookt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Je verklaart dat jouw problemen enkele dagen na het vredesakkoord tussen de Afghaanse regering en Hezb-i-Islami begonnen (CGVS, p. 21). Vervolgens zou je enkele weken later al vertrokken zijn (CGVS, p. 19). Uit de informatie blijkt dat het vredesakkoord werd afgesloten in september 2016 en in mei 2017 zou Gulbuddin Hekmatyar, de leider van de Hezb-i-Islami, opgenomen zijn in de regering van nationale eenheid (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Echter verklaar jij zo’n 8 maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (CGVS, p. 10) waar je op 20 augustus 2020 aankwam (CGVS, p. 5). Dit zou dan betekenen dat je eind 2019 of begin 2020 vertrokken bent uit Afghanistan en dat de problemen eind 2019 zouden plaatsgevonden hebben. Ofwel hebben de problemen zich eerder voorgedaan, wat dan wil zeggen dat jij al eerder het land verliet, of nog langer in het land bent gebleven dan je aangeeft. Het door jou geschetste tijdsbestek komt niet overeen met de objectieve informatie, wat de geloofwaardigheid van jouw relaas niet ten goede komt.”

Verzoeker voert aan dat niet alle aanhangers van *Hezb-i-Islami* meteen meegingen in het vredesakkoord van 2016-2017 en dat zijn vader pas twee jaar later terugging naar huis. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. In tegenstelling tot wat hij thans in zijn verzoekschrift aanhaalt, verklaarde verzoeker op het CGVS zeer duidelijk dat zijn vader nadat ze het (vredes)akkoord getekend hadden gewoon thuis was gebleven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Er kan van worden uitgegaan dat zo verzoeker bedoelde dat dit pas twee jaar na het sluiten van het vredesakkoord was, hij dit dan ook zo gezegd zou hebben, *quod non*. Met een degelijk summier betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Voorts wijst de adjunct-commissaris erop dat verzoekers kennis over *Hezb-i-Islami* en het aandeel van zijn vader hierin uiterst beperkt, zo niet onbestaande is, en dat ook verzoekers verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat hij in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job zijn vader zou hebben uitgeoefend moeilijk kunnen overtuigen. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

*“Je komt niet verder dan te zeggen dat jouw vader lid was van Hezb-i-Islami en hij vaak weg van huis was (CGVS, p. 12, 20). Je weet niet wat voor organisatie of beweging Hezb-i-Islami is (CGVS, p. 20) of wie er aan het hoofd van staat (CGVS, p. 20). Je weet niet wat jouw vader deed voor Hezb-i-Islami (CGVS, p. 12, 20) of waar hij naartoe ging voor deze groepering (CGVS, p. 20). Aangezien je verklaart dat jouw vader al heel lang lid is (CGVS, p. 12, 24) kan er worden aangenomen dat hij ongetwijfeld verteld moet hebben over deze organisatie en hun doelstelling tegen zijn familieleden, en zeker tegen zijn zonen. Hoewel het CGVS kan aannemen dat je nog jong was en dus niet alle specificiteiten over jouw vader zijn job kan weten, kan er wel verwacht worden dat je meer informatie kan geven dan gewoon "hij werkte bij Hezb-i-Islami" (CGVS, p. 12, 20). Zeker als dit aan de basis van jouw problemen en uiteindelijke vertrek uit Afghanistan ligt. Het kan zijn dat je dit niet allemaal wist voor de problemen begonnen, maar men mag verwachten dat jouw ouders jou hierover bij vertrek hebben ingelicht of dat je het hen zelf zou gevraagd hebben, je reisde immers tot Iran samen met je vader. Toen je na jouw vertrek aan jouw vader vroeg wat het probleem was zou hij slechts geantwoord hebben dat je te jong was (CGVS, p. 24, 25). Echter kan dit niet overtuigen daar je gedwongen werd het land te verlaten omwille van het probleem en je dan bijna 15 jaar was, naar Afghaanse normen ben je dan geen kind meer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van het relaas, *quod non in casu*. Dat je dermate*

weinig informatie kan geven over het werk van jouw vader bij Hezb-i-Islami ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Ook je verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat je in Afghanistan nooit zou hebben geweten welke job je vader net zou hebben uitgeoefend, kunnen moeilijk overtuigen (CGVS, p. 20). Het komt als weinig aannemelijk naar voren dat jij gedurende meerdere jaren je vader vaak weg van huis zag gaan en af en toe even terug thuis zag komen, zonder dat je ook maar enig idee zou hebben gehad van de job die je vader zo lang zou hebben uitgeoefend. Je vroeg het jouw moeder maar ze zou slechts geantwoord hebben dat hij een job had (CGVS, p. 20). Wat je dan aan de dorpsgenoten zou moeten antwoorden als ze naar zijn werk vroegen is dan ook niet geweten. Uit jouw verklaringen blijkt dat ze dit wel meermaals vroegen (CGVS, p. 20). Jullie zouden dan gewoon geantwoord hebben "we weten het zelf niet" (CGVS, p. 20), wat niet bijster aannemelijk klinkt. Dat jouw ouders je niet zou hebben ingelicht over hetgeen je anderen zou moeten vertellen indien ze vragen stelden over jouw vaders werk, oogt weinig aannemelijk. Dit alles klemt des te meer omdat je verklaarde op jouw 6 of 7 jaar gedurende enkele maanden naar de madrassa te zijn geweest, maar dat je moest stoppen omwille van de groepering (CGVS, p. 16). De taliban en andere dorpelingen zouden toen reeds gevraagd hebben naar jouw vader en het werd te gevaarlijk (CGVS, p. 16). Dat jouw ouders jou dan geen enkele informatie of verklaring zouden gegeven hebben teneinde jou te beschermen is niet aannemelijk. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn jonge leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan en vraagt zich af welke jongen van veertien jaar het beroep van zijn vader tot in het detail kan omschrijven. Hij gaat er echter aan voorbij dat hem niet wordt verweten dat hij het beroep van zijn vader niet tot in het detail kan omschrijven, doch wel dat hij daar gewoon geen enkel idee van had. In de bestreden beslissing wordt immers als volgt gesteld:

"Hoewel het CGVS kan aannemen dat je nog jong was en dus niet alle specificiteiten over jouw vader zijn job kan weten, kan er wel verwacht worden dat je meer informatie kan geven dan gewoon "hij werkte bij Hezb-i-Islami" (CGVS, p. 12, 20)."

Ook wordt het lidmaatschap van *Hezb-i-Islami* in de bestreden beslissing allerminst vergeleken met een lidmaatschap "van de bibliotheek in België", zodat dit betoog in het verzoekschrift niet dienstig is. De loutere omstandigheid dat zijn vader geen lidkaart had van deze organisatie staat er allerminst aan in de weg dat deze aan verzoeker vertelde over zijn werk bij deze organisatie, temeer nu hij samen met verzoeker om die reden zijn land verlaten heeft en verzoeker op dat moment bijna vijftien jaar was, wat naar Afghaanse normen betekent dat je dan geen kind meer bent. Dat de taliban in zijn streek aanwezig waren en er niet luidop gesproken kon worden over de banden van zijn vader met *Hezb-i-Islami*, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker samen met zijn vader uit zijn land vertrokken is omwille van de problemen van het werk van zijn vader en dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker ook tijdens deze reis geen enkele informatie bekwam over het werk van zijn vader bij *Hezb-i-Islami*. Evenmin doet dit gegeven afbreuk aan de vaststelling dat zijn ouders hem ook nooit zouden hebben ingelicht over wat hij aan anderen zou moeten vertellen indien ze vragen stelden over het werk van zijn vader. De Raad volgt hierin de adjunct-commissaris waar deze het niet aannemelijk acht dat zijn ouders verzoeker geen enkele informatie of verklaring zouden gegeven hebben om hem te beschermen, wat door verzoeker niet betwist wordt in zijn verzoekschrift. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Hierbij dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt

ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Je had nooit eerder enig contact met de taliban en de taliban hebben ook nooit rechtstreeks het woord tot jou gericht (CGVS, p. 21, 22). Nooit eerder vroeg er jou iemand om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 23). In de moskee werd er over de taliban gesproken maar er werd slechts gezegd dat er dan gevochten wordt en dat er mensen worden meegenomen (CGVS, p. 21). Onder vrienden werd er slechts gewezen op het feit dat buiten spelen gevaarlijk kon zijn (CGVS, p. 21). Dit wijst niet op een lokale situatie van indoctrinatie of poging tot gedwongen rekrutering. Verder is het opmerkelijk dat de taliban jouw vader enkele dagen de tijd geven om over hun voorstel na te denken (CGVS, p. 22) en jou niet onmiddellijk wilden meenemen (CGVS, p. 22) maar vervolgens enkele dagen later een bom voor jouw huis plaatsen om jullie te schaden en zelf mogelijks te doden (CGVS, p. 19). Indien ze jou zouden willen inlijven lijkt dit toch een vreemde gang van zaken. Vervolgens zouden ze een week niks ondernomen hebben, de periode dat je in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 23), om dan nog een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 19, 23). Jouw vader zou jou wel verteld hebben wat er in de brief stond maar verder heeft hij geen enkele uitleg gegeven over de problemen of zijn werk. Dit is dan toch ook redelijk opvallend. Na jouw vertrek zouden ze nog verschillende keren langs gekomen zijn maar je kan hier verder niks over zeggen (CGVS, p. 24). Deze vaagheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jouw relaas."

Waar verzoeker meent dat hem wordt verweten dat hij niet weet wat de taliban van hem wilden, mist het middel feitelijke grondslag. Een dergelijke verwijt kan immers nergens in de bestreden beslissing worden gelezen.

Waar verzoeker stelt dat de vermoedelijke bedoeling van de taliban waarschijnlijk was om hem te 'rekruteren' om hem vervolgens te doden, verklaart hij nog steeds niet waarom de taliban zijn vader dan nog enkele dagen de tijd gaven om over hun voorstel na te denken en dat ze hem niet onmiddellijk wilden meenemen. Indien de taliban verzoeker toch wilden doden, ziet de Raad bovendien niet in waarom ze zo omslachtig te werk gingen door eerst naar verzoekers huis te komen om zijn vader een voorstel te doen en dan, enkele dagen later, een bom voor zijn huis te plaatsen. Verzoekers betoog dat de taliban hem wilden rekruteren om hem vervolgens te doden, is overigens niet coherent aan zijn stelling dat de taliban op dat moment nog in hevige strijd waren met de overheidstroepen en dus nood hadden aan nieuwe en jonge manschappen die in het conflict konden worden ingezet. Zo de taliban verzoeker wilden inzetten als 'kanonnenvlees', is het weinig logisch dat zij enkele dagen nadat zij waren komen vragen om hem mee te nemen een bom voor zijn huis plaatsten. Dat rekrutering door de taliban na de machtsovername nog steeds noodzakelijk zou zijn en dat *Hezb-i-Islami* op heden de taliban openlijk zou steunen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hem wordt verweten dat hij niet weet wat er in de dreigbrief staat, mist het middel feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt het opvallend geacht dat zijn vader verzoeker wel verteld zou hebben wat er in de brief stond maar verder geen enkele uitleg heeft gegeven over de problemen of zijn werk. Dat verzoeker wordt verweten dat hij niet weet wat er in de dreigbrief staat, kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zijn vader nooit verteld heeft over de dreigbrief is dan ook niet dienstig en bovendien tegenstrijdig met zijn verklaring op het CGVS over wat er in de dreigbrief stond en dat zijn vader deze brief had gelezen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op zijn laaggeletterdheid en de impact daarvan op zijn persoonlijk onderhoud, doch hij laat na dit betoog te concretiseren. Hoewel verzoeker inderdaad kort antwoordde op de hem gestelde vragen, kan dit loutere gegeven zijn gebrekkige kennis over *Hezb-i-Islami* en het aandeel van zijn vader hierin, zijn verklaringen die niet stroken met objectieve informatie en zijn opmerkelijke verklaringen over de handelswijze van de taliban niet verschonen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat laaggeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende zijn problemen en vrees te beantwoorden.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker wijst nog in het algemeen op zijn kwetsbaar profiel, en meer bepaald op zijn jonge leeftijd toen hij uit Afghanistan vertrok (14 jaar) en toen hij in België toekwam (15 jaar). Zoals in de bestreden beslissing evenwel terecht wordt gesteld, doet het feit dat verzoeker een minderjarige is geen afbreuk aan al de hierboven aangehaalde vaststellingen en kan ook van een minderjarige verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Waar verzoeker nog wijst op de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind, stelt de Raad dat deze bepalingen hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat van verzoeker een te hoge mate van kennis of detaillering van zijn relaas werd verwacht. Wat betreft de verwijzing naar het arrest nr. 241 155 van 17 september 2020 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij *in casu* geen attest van de kinder- en jeugdpsychiater heeft neergelegd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing pas twee jaar na het indienen van zijn verzoek volgde, dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Bovendien zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de adjunct-commissaris of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban of dat hij wegens dergelijke vrees het land heeft moeten verlaten omdat zijn vader lid was van *Hezb-i-Islami*.

In het verzoekschrift gaat verzoeker nog in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij als tiener Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in westerse landen verbleef. Hij merkt in dit verband op dat hij zijn land van herkomst reeds twee jaren geleden verliet en intussen opgroeide tot een jongvolwassene, dat hij zijn belangrijkste ontwikkelingsjaren in het Westen verbleef en aldus de westerse waarden en normen overnam, dat hij al goed Nederlands spreekt en dat ook zijn klederdracht en haarstijl allerminst Afghaans, maar eerder westers zijn. Hij meent dat hij ogenschijnlijk als westers zal worden bestempeld.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is

gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de Taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' Taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van

rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de taliban codes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de

taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alsoo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game").

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en geboren is in het dorp Gholambai in het district Markazi Baghlan van de provincie Baghlan. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Baghlan de derde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022, p. 5). Ter terechtzitting stelt zijn advocaat nog dat verzoeker uit een rurale omgeving afkomstig is, doch de Raad beschikt niet over de nodige informatie die dit bevestigt.

Het wordt voorts evenmin betwist dat verzoeker veertien jaar was toen hij zijn land van herkomst verliet en vijftien jaar toen hij België binnenkwam en dat hij inmiddels al tweeënehalf jaar in België verblijft, zodat kan worden aangenomen dat hij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Er wordt ook niet betwist dat verzoeker op heden nog steeds minderjarig is.

Verder stelt de Raad ter terechtzitting vast dat verzoeker zich vlot in het Nederlands uitdrukt, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangehaald. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud sprak verzoeker al enkele woorden Nederlands (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde samen te wonen met Belgische jongeren (*ibid.*, p. 3), werd hier niet verder op ingegaan en stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zonder verder te onderzoeken of zijn gedragingen hierdoor doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmeft*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin vervolging of onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan. Daarbij komt dat verzoeker ter terechtzitting verklaarde dat hij in het weekend werkt. Hij brengt hiervan echter geen bewijs bij, zodat de Raad in deze stand van zaken niet kan nagaan of op basis van dit werk kan worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben wegens een (toegeschreven) verwestering. Zijn voogd verklaarde ter terechtzitting nog dat verzoeker goed geïntegreerd is.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure ook nog verklaarde met niemand meer contact te hebben in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, en stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, p. 9).

De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal individuele omstandigheden aanhaalt waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN